

'Døgneren' blev fortid 30. juni kl. 0.00.

Natkioskens svanesang

Byens natlige gadebillede er skiftet siden sidste første, og i høj grad til det værre. Et fast hit-indslag savnes: natkioskerne er efter den nye lukkelov udraderede.

Den 30. juni kl. 0:00 drejede de fleste af dem nøglen i for sidste gang, fordi de ikke længere måtte forhandle spiritus, og fordi det stort set var spiritus-salget de levede af. De færreste løber nu engang i byen om natten for at købe frimærker, ugeblade eller salmiakstænger.

Så nu er det forbi med hørkerbajere ud på aftenen, natten eller den tidlige morgen. Nu er det bare med at være fornuftige og planlægge og købe ind i rette tid og ikke blive overrasket af pludselige besøgende fra provinsen, eller hvad det nu hed i gamle dage, da man købte 'bagom' hos købmanden. Som man altså nu skal til igen, ifølge rette myndigheders despotiske diktat.

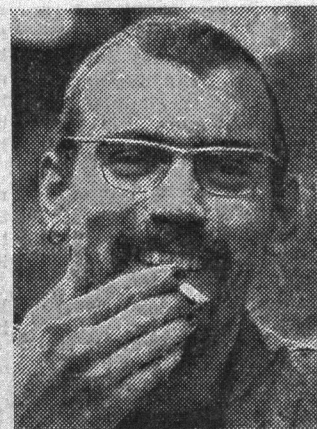
Man har lyst til ligeud at spørge: Hvad fanden bilder de sig ind? Hvilke kontorchefer

eller udvalgsmedlemmer bestemmer, at vi ikke må gå ned på gaden og købe en flaske whisky, f.eks. kl. 2:30? Hvilken klumpedumpe kontrolkomite tager en beslutning om, hvordan og hvornår vi skal handle? Hvilke reaktionære rysteribs vil dreje tiden tilbage, gøre København til en mindre og mere provinsiel by, og tvinge alle til at gå i seng til rette kristelige tidspunkt — eller i hvert fald gå andetsteds hen og betale forlystelsesafgift oven i prisen? Denne beslutning er også politisk. Den er helt i familie med andre 1880-bestemmelser — sådan nogle i stil med, at det er forbudt at spille verdslig musik i kirketiden og at gå på værtshus på visse helligdage. Som om ikke værtshuse og verdslig musik er mere af en folkelig religion end folkekirken!

Her på Vesterbro — hvor jeg har den daglige som natlige fornøjelse at bo, og hvor natkioskerne flourer som ingen andre steder i byen — er irriterationen udbredt. Natkiosken

var et miljø og et samlingssted, en stående, uvurderlig mulighed for os natarbejdere og natmennesker. En drøm om de bedste fordele ved det 20. århundrede: butikken der kørte døgnet rundt, biksen der kørte altid, forretningen der gjorde det unødvendigt at styrte på gaden et kvarter over fem, fordi man ikke havde smør, forretningen der overflødiggjorde, at man så efter om man havde cigaretter nok, før man gik op. En drøm der gjorde København en smule mere international, en smule mere smidig. En ting der gjorde livet lettere.

Jeg talte i går med en mand der arbejder på natholdet på B&W. Han havde, som så mange andre, vænnet sig til at kunne lægge vejen rundt om 'døgneren' og få sine indkøb gjort på hjemvejen. 'Hvorfor i Helvede skal de afgøre, at jeg ikke må det?' spurgte han. Det samme spørger kioskkfolk sat kunder om. Ikke mindst de kioskkfolk, der nu bliver arbejdsløse. I den lokale har de

Dan Turèll skriver

måttet fyre to mand.

Nogle er gået til aktiv protest. Kioskejer Leif Jensen på Vesterbrogade har startet en underskriftindsamling blandt sine kunder, og mener protesterne vil tage til. Det samme både mener og håber jeg og mange andre. Lad ikke tiden dreje tilbage til den gang man skulle stå udenfor den nervøse købmands bagdør, mens hans øjne flakkede ned ad gaden på jagt efter mulige politibil.

Natkiosken synger sin svanesang lige nu. Lad den snarest genopstå med et højt haneagal!